

Упоредна анализа проблема статуса регулаторних тела у законодавству земаља у транзицији и Закона о радиодифузији у Републици Србији

(снимак стања и скица решења проблема у Србији)

Упоредна анализа закона из области радиодифузије, која је обухватила законску регулативу у Црној Гори, Босни и Херцеговини, Македонији, Хрватској, Словенији, Бугарској, Мађарској, Пољској, Словачкој и Чешкој, имала је за циљ поређење закона ових држава са Законом о радиодифузији Републике Србије. У фокусу анализе налазе се одредбе које се односе на чланове регулаторног тела: од структуре овлашћених предлагача, преко начина избора и трајања мандата, све до начина разрешења чланова тих тела и избора нових чланова на упражњена места. Ови проблеми одабрани су зато што се показало да у српском Закону о радиодифузији они изазивају највише негативне пажње и полемике.

1. Основ за анализу: догађаји који су пратили конституисање Савета Републичке радиодифузне агенције у Србији и препорука РЕЦ(2000)23 Комитета министара Савета Европе, са „експланаторним меморандумом“ (Explanatory memorandum)

Када је у априлу 2003. године Народна скупштина Републике Србије отпочела процес именовања Савета Републичке радиодифузне агенције (завршен је у јуну исте године), један део професионалних удружења и невладиних организација успротивио се избору двојице чланова Савета зато што Народна скупштина није поштовала своју обавезу из члана 24, став 12 Закона о радиодифузији која прецизира обавезу да Народна скупштина „на погодан начин“ јавност обавести о биографијама кандидата. Након тога два члана Савета која припадају тзв. „цивилном сектору“ поднела су оставке. После ових збивања у јавности је формирана следећа слика:

- 1) Кршење поменуте одредбе Закона захтева ново гласање у Народној скупштини, односно „понављање процедуре“. Ово је био захтев који су пуних петнаест месеци, без икакве правне аргументације, понављала нека професионална удружења и неке НВО. На жалост, овом противзаконитом настојању у појединим тренуцима придруживали су се и представници неких међународних институција.
- 2) Учешће „цивилног сектора“ у свим етапама конституисања и рада Савета је „европско искуство“ и препорука која се мора сматрати обавезујућим.
- 3) Демисионирање представника „цивилног сектора“ аутоматски значи „делегитимизацију Савета“.

Став 1) у овом тексту анализира се само на основу препоруке РЕЦ(2000)23, мада то није једини могући основ анализе. (Ствар изгледа још спорније када се сагледа из перспективе самог Закона о радиодифузији јер он налаже да се чланови Савета могу сменити само у процедури и из разлога предвиђених „овим Законом“.) Укратко: јасно је да би свако ново гласање у Скупштини о већ изабраним члановима Савета знаћило њихово ефективно смењивање (члан 27. Закона не дозвољава реизбор чланова Савета). Кава су у овом погледу „европска искуства“? У Прилогу уз препоруку РЕЦ(2000)23 која има наслов Смернице које се односе на независност и функције регулаторних органа каже се: „Коначно, требало би утврдити прецизна правила у погледу могућности разрешавајна чланова регулаторних органа да би се избегло да се разрешење користи као средство политичког притиска.“

Под тачком 7, овај став се и прецизира: „Нарочито је потребно да разрешење буде могуће само у случају непоштовања правила о неспојивости функција којима се чланови морају повиновати или ако се на одговарајући начин утврди да је одређени члан неспособан да извршава своје функције, чиме се не умањује могућност да се он због разрешења жали суду. Штавише разрешење по основу прекршаја, без обзира да ли је повезан са функцијом у регулаторном органу или не, требало би да буде могуће само у озбиљним случајевима јасно утврђеним законом о којима коначну пресуду доноси суд.“

Коначно, у тзв. Експланаторном меморандуму уз Препоруку РЕЦ(2000)23 под тачком 22 јасно се каже: „Иако то у препоруци није речено, јасно је да се разрешење може примењивати само на чланове органа као појединце, никако на орган у целини.“

Пређимо сада на у српској јавности распрострањени став 2) који сугерише да „цивилни сектор“ мора да има незаобилазну, ако не и пресудну улогу у раду било којег регулаторног тела. Судаћи према тексту Експалнаторног меморандума то једноставно није истина. Цитирамо само оно што је најбитније. У тачкама 14. и 15 каже се:

14. „...процедуре номинације могу се знатно разликовати од земље до земље мада се уклапају у две категорије. У неким земљама сматра се да регулаторни органи треба да заступају интересе, токове мисли и политичке и социјално-струковне групе у друштву. У овим случајевима, ова тела ће бити прилично велика. при чему њихови чланови – које у многим случајевима номинују НВО или локалне власти - обично не раде пуно радно време и не морају бити стручњаци у тој области.
15. У другим земљама, не сматра се неопходним да чланови регулаторних власти представљају цео спектар друштва, јер се обично сматрају независним 'судијама'. У већини таквих случајева, регулаторно тело је колективни орган који обухвата ограничени број експерата из струке, које поставља законодавна или извршна власт и који имају пуно радно време у разумно дугачком мандату, а у одређеном степену имају овлашћења за одлучивање.“

У наставку овог објашњења јасно се каже да у оба случаја регулаторна тела морају бити подвргнута неком систему јавне контроле. Међутим, то уопште није ни спор око којег се у Србији води расправа. Нико не тврди да Савет Републичке радиодифузне агенције треба да ради мимо очију јавности или да чланови Савета не треба да буду независни. (И судије треба да буду независне, а бира их Скупштина, без учешћа НВО.) Оно што изазива неспоразуме су више пута понављане, а ничим образложене тврдње о нужном учешћу тзв. „цивилног сектора“ у процедури номинавања и избора кандидата, а, потом, наравно, и у раду Савета. Како се јасно види из цитираног текста, то није оно што Европа препоручује као обавезујуће.

Из свега овога следи и однос према ставу 3) да неучествовање „цивилног сектора“ у избору и раду Савета аутоматски значи његову нелегитимност. За тако нешто нико, заправо, није ни изнео било какав аргумент. А како ћемо видети, пракса већине земаља с којима се Србија може упоредити демантује ову тезу: у већини транзиционих земаља процедуру номинавања и избора чланова регулаторних тела обављају – државни органи! Очигледно је да су творци српског Закона о радиодифузији помешали две ствари: 1) обавезну независност регулаторног тела (што јесте обавезујућа препорука Савета Европе); и 2) идеју да се та независност нужно и аутоматски постиже што мањим учешћем државе у процесу номинавања и избора кандидата (за шта нису пружени никакви аргументи). Независност у раду регулаторних тела види се кроз рад а не кроз начин избора тих органа. И органи које је номинувала и изабрала Скупштина могу бити сасвим независни (нпр. судије), баш као што и органи сачињени од активиста НВО могу бити корумпирани. Између начина избора и начина понашања чланова регулаторних тела не постоји никаква ни логичка ни фактичка веза. Нити се у европским препорукама сугерише да та веза постоји.

Погледајмо сада конкретне проблеме с којима се суочио српски Закон о радиодифузији и упоредну праксу транзиционих земаља.

2. Овлашћени предлагачи

Насупрот увреженом уверењу у тзв. „домаћој стручној јавности“ у већини земаља чије је законодавство анализирано закони педвиђају да чланове регулаторног тела предлажу државне институције (парламент, влада или председник државе). Истине ради, треба рећи да представници тзв. „цивилног сектора“, на идеји чијег нужног учешћа у раду регулаторних тела се у овдашњој јавности градила представа о „европским искуствима“, у неким земљама имају одређену улогу, али мало где је та улога толико значајна да може бити пресудна. Другим речима, изостанак представника „цивилног сектора“ из процедуре номинавања/избора/рада регулаторног тела не значи нелегитимност овог органа, ма који разлози да су у питању.

Тако у Чешкој 13 чланова регулаторног тела предлаже доњи дом парламента, у Бугарској Скупштина предлаже пет чланова а председник Републике четири члана Савета електронских медија, у Хрватској Влада предлађе свих седам чланова Вијећа електронских медија, у Румунији Сенат, Веће депутата и Влада предлажу по три члана Националног аудиовизуелног савета, а председник Румуније предлаже два члана, у Пољској Сејм предлаже четири члана, Сенат два, а председник Пољске три члана Националног радиодифузног савета, у Словачкој чланове Савета за радиодифузију и ретрансмисију предлаже парламент, у Мађарској посланичке групе у парламенту

предлажу по једног кандидата а председника Савета заједнички номинују председник и премијер Мађарске, док у Босни и Херцеговини све кандидате предлаже Савет министара, а у Македонији свих девет чланова предлаже Скупштински одбор за именовања.

Другачији приступ присутан је у изразитој мањини анализираних закона. У Словенији чланове Агенције предлажу универзитет, културна комора, привредна комора, удружење новинара и парламент; у Црној Гори по једног члана кандидују невладине организације из области медија, невладине организације из области људских права, Влада, универзитет и асоцијације емитера.

Нигде, међутим, не постоји законом предвиђен тако широк списак овлашћених предлагача као што је то случај у Закону о радиодифузији Републике Србије, где девет чланова Републичког радиодифузног савета предлаже девет различитих предлагача и то: Влада Србије, Скупштина Србије, Извршно веће Војводине, Скупштина Војводине, професионална удружења, Универзитет, невладине организације, верске заједнице и сам савет који предлаже кандидата са Косова и Метохије.

Нигде, осим у српском и црногорском закону, невладине организације не предлажу самостално свог кандидата за регулаторно тело.

3. Начин избора

У свим законима који су били предмет ове анализе, предложени кандидати се бирају у Парламенту, простом већином, осим у Чешкој где премијер на предлог доњег дома именује чланове Савета и у Мађарској где се кандидати потврђују квалификованом већином. У случају Закона о радиодифузији Републике Србије сви чланови Савета Републичке радиодифузне агенције морају у Скупштини добити квалификовану већину, односно за њих се мора изјаснити половина од укупног броја посланика плус један глас (тј. 126 од укупно 250 посланика). Кроз такву скупштинску процедуру, осим чланова Савета, пролази још једино председник Владе, с тим да он нема противкандидата, а чланови Савета морају да га имају!

Осим закона који регулишу област радиодифузије у БиХ и Србији ниједан други закон од у овој анализи упоређиваних, не предвиђа предлагање два кандидата за свако место у савету. Парламенти, дакле, само потврђују или не потврђују предлоге овлашћених предлагача.

У законима БиХ, Бугарске, Чешке, Хрватске, Пољске, Румуније, Словачке, Словеније и Црне Горе, чланови савета између себе бирају председника тог тела, док у Мађарској Парламент потврђује кандидата којег су номинирали председник Републике и председник Владе.

4. Рок за доступност биографија јавности („проблем 30 дана“)

За разлику од Закона о радиодифузији Републике Србије анализирани законске регулатива не предвиђају објављивање биографија кандидата на интернет презентацијама парламената у трајању од 30 дана, нити било који други облик јавног оглашавања биографија.

Чак ни временски интервал од номинације до скупштинског гласања у већини случајева уопште није прецизиран, што значи да гласање треба обавити на првој седници парламента, могуће и истог дана када су кандидати номинирани, док само у БиХ износи 30 дана, а у Мађарској 15 дана. (Али нема обавезе јавног истицања кандидатуре.)

5. Начин опозива и попуњавање упражњених места

У свим анализираним законима функција чланова регулаторног тела престаје смрћу, оставком, неучествовањем у раду регулаторног тела или у случају сукоба интереса, што је директна последица примене препоруке REC(2000)23. Сви ови закони предвиђају веома кратке рокове: од осам до 15 дана за попуњавање упражњених места у регулаторном телу.

Те процедуре предвиђају да овлашћени предлагач у том року предложи новог члана регулаторног тела који према свим Закономима обавља функцију до истека мандата претходног члана (члана на чије је место дошао). Ова процедура омогућава регуларност смењивања одређеног броја чланова Савета, тј. процедурално онемогућава или бар смањује утицај само једне законодавне и извршне власти на избор чланова Савета. (Чланови Савета се не бирају истовремено, већ се одређени број чланова замењује по правилу на две године.) Потпуни је куриозитет да српски Закон о радиодифузији има ово начело у виду, али не обезбеђује механизам његовог поштовања! Први сазив Савета бира се тако што се трећина савета бира на две, трећина на четири и трећина на шест година. (А сви остали ван првог сазива на шест година.) Међутим, не постоји никаква процедурална гаранција регуларности смене једне трећине Савета на сваке две године (што и јесте била иницијална идеја). У случају престанка мандата неког члана, онај који долази на његово место не «наслеђује» његов мандат већ се бира на пун период од шест година! Због тога је теоретски могуће да би у случају, на пример, оставке целог Савета (хипотетички сценарији могу бити и гори од оставке!) један сазив парламента бирао свих девет чланова (или, бар, većину чланова). Ситуација у српском Савету је слична: два места су упражњена, а на њихово место по Закону треба да дођу чланови са пуним мандатом, иако они који су дали оставке нису у првом сазиву били изабрани на пун мандатни период. Самим тим, већ је поремећен регуларни ритам смене трећине Савета!

И још нешто: једино је у српском Закону овде остављено неуобичајено дуг рок за достављање листе кандидата за упражњено место у Савету (до 3 месеца).

6. Начин одлучивања регулаторних тела

Српски Закон о радиодифузији из веома нејасних разлога предвиђа квалификоване већине за одлучивање унутар Савета у великом броју случајева. Двотрећинском већином се: бира председник Савета, доноси Статут (и измене Статута), усваја Финансијски план и усваја Акт о унутрашњој организацији агенције. Апсолутном већином од укупног броја чланова се: додељују дозволе и одлучује о одузимању дозвола. Чини се да захтев за двотрећинском већином у оперативним стварима као што су усвајање Статута и Финансијског плана може водити унутрашњој блокади рада Агенције. Институт двотрећинске већине се не помиње у упоредо анализираним законодавствима.

7. Обнављање мандата чланова регулаторних тела

У овом погледу пракса је веома шаролика. Да не наводимо посебне примере: «понављање мандата» је негде допуштено, негде није. Чињеница је да могућност понављања мандата не представља никакву претњу сама по себи већ она то може постати само у комбинацији са другим факторима (нпр. дугорочном владавином исте политичке групације). Тако нешто у Србији није у изгледу. Осим тога, управо је немогућност „понављања мандата“ блокирала најлакши излаз из ситуације у Србији. Чланови Савета чији избор је био процедурално мањкав били би спремни да дају оставке под условом да поново могу да се кандидују. Али, то Закон сада забрањује.

8. Закључак

Закон о радиодифузији Републике Србије предвиђа сигурно најкомпликованију процедуру избора чланова регулаторног тела међу онима које смо упоређивали – почев од најширег спектра овлашћених предлагача (девет различитих), преко увршћивања у ред овлашћених предлагача невладиних организација, професионалних организација, Универзитета и цркве, за које уопште није прецизирана никаква процедура доношења одлуке о листама кандидата. Истина, у случају НВО и професионалних организација помиње се процес „међусобног договора“ и „усаглашавања“, али шта ако се неко од овлашћених институција не сложи са ставом већине? Овај потенцијално компликовани, па и неспроводљиви, процес „договарања“ и „усаглашавања“ предлога кандидата додатно успорава процес избора регулаторног тела и отвара могућност оспоравања од стране појединаца из широког спектра овлашћених предлагача. Будући да Закон захтева само то да невладине организације и професионална удружења која учествују у номинацији кандидата буду „регистроване“, ове нејасноће отварају широко поље за опасне манипулације. Наиме, према српском законодавству „удружење грађана“ (тј. НВО) може регистровати само десет грађана, а „посоловно удружење“ - два предузећа. Коначно, Србија нема класичан закон о невладиним организацијама којим би се јасно прецизирао статус ових

организација. На снази су још увек анахрони прописи о удружењима грађана с почетка деведесетих година који уопште нису имали у виду статус НВО у садашњем облику.

Очигледно је да су творци српског Закона о радиодифузији желели да улогу државе у конституисању регулаторног тела сведу на најмању могућу меру. Међутим, изгледа да су у том настојању претерали: из страха од „државног патроната“ створен је готово неспроводив Закон. Начин избора чланова регулаторног тела према Закону о радиодифузији Републике Србије, је процедурално најкомпликованија могућа скупштинска процедура. У облику у којем постоји у српском Закону о радиодифузији она не постоји нигде другде. Творцима закона није било довољно то што су у процедури по два кандидата за свако место у савету, већ је прописао и квалификовану већину (већина од укупног броја посланика, тј. 126 од 250) као неопходну за избор члана регулаторног тела. Прописана већина је, иначе, и противустварна, што је свакако професионално недопустив пропуст правних „експерата“ који су Закон технички састављали. Наиме, члан 80, став 1. Устава Републике Србије каже:

„Народна скупштина одлучује већином гласова на седници којој присуствује већина од укупног броја народних посланика, ако Уставом није предвиђена посебна већина.“

Важећи Устав донет је много пре него што се уопште размишљало о Закону о радиодифузији (1991), па, наравно, није ни предвидео могућност да се чланови Савета Републичке радиодифузне агенције бирају апсолутном већином од укупног броја посланика. Једини случајеви у којима је ова већина потребна прецизирана је члановима 92. и 93. Устава који регулишу избор председника Владе и опозив Владе и чланом 134. којим је прецизиран поступак доношења уставног закона. Ниједан од ових чланова, наравно, није применљив на процес избор чланова Савета.

У највећем броју упоредно анализираних закона не постоји никакав рок за подношење биографија на увид јавности. Од оних законодавстава где он ипак постоји (а има их само три) рок од 30 дана је најдужи од свих који су упоређивани.

Законски рокови за попуњавање упражњених места који у Закону о радиодифузији Републике Србије предвиђају три месеца, у осталим законодавствима су много краћи, а једноставнији дијапазон овлашћених предлагача и једноставнија процедура избора чланова, омогућавају да се тај процес заиста и спроведе.

Из свега наведеног проистиче, да је Закон о радиодифузији Републике Србије веома тешко применити у пракси, те да су неопходне измене Закона које поједностављују процедуру избора Савета. На основу анализе законодавства сличних земаља, а сасвим у складу са релевантним препорукама Савета Европе те измене могу да обухвате:

- поједностављивање и разјашњење процедуре номинавања кандидата. Недопустиво је да у одређеним ситуацијама (као нпр. у случају НВО и професионалних организација) Закон уопште не предвиђа процедуру за решавање евентуалних спорова између институција које учествују у процесу предлагања. То не само да потенцијално већ и акутно изазива блокаду избора чланова Савета.
- прекомпозицију структуре овлашћених предлагача. Што се удружења новинара и НВО тиче: у Србији обе врсте удружења спадају у категорију „удружења грађана“. Ова удружења су практично ван савремене законске регулативе (примењују се прописи из деведесетих година) јер је Закон о НВО у Скупштини стопиран почетком 2003. године и то баш на – захтев НВО! Нема прецизне евиденције о чланству НВО, нити законом прецизираног кворума за одлучивања у њиховим највишим органима, па чак ни делокруга рада. (Примера ради, НУНС је сопствену одредбу о кворуму од 200 чланова уклонио на последњој седници своје Скупштине, тако да сада одлуке доноси „онај ко је присутан“!) За регистрацију удружења грађана потребно је само десет потписа. Због свега тога је вероватно најбоље да се ова удружења у процес кандидовања учешће посредно – кроз институцију јавног позива (тј. да се њихово мишљење „узме у обзир“, али да се избегне могућност блокаде процеса номинавања кандидата), а да се дефинитивни избор регулише као и у већини других земаља: да Влада или надлежни скупштински одбор предложи листу кандидата за Савет Скупштине, а да Скупштина онда гласа. (Због специфичности српске ситуације овде треба узети у обзир чињеницу да је вероватно неопходно да у процедури номинавања као овлашћени предлагачи учествују и органи АП Војводине.) Никакво „усаглашавање“ између супротстављених удружења тренутно није могуће, баш као

што би и свака унапред одређена листа овлашћених професионалних удружења и НВО била арбитрарна. Уосталом, ово није ништа ново ни у српском националном законодавству. Избор регулаторног тела за област телекомуникација у Закону о телекомуникацијама предвиђен је баш на описани начин. А и тај Закон је јавно хваљен као «усаглашен са европским стандардима». Коначно, питање је да ли у Савету уопште треба да седи особа која, како Закон каже, мора да „живе и раде на Косову“, када Савет нема никаквих ингеренција над овом покрајином. А ако треба, питање је ко је овлашћен да га предложи.

- елиминисање противуставне одредбе о апсолутној већини у Скупштини. Ако то не уради законодавац – учиниће Уставни суд.
- елиминисање институције противкандидата. Уопште није јасно чему противкандидат служи када је сасвим јасно да ће посланичка већина пре гласања у консултацијама одлучити кога да подржи. Која је функција институције противкандидата када је јасно да је један кандидат „прави“, а други „лажан“? Симулација лоше схваћене демократије или намерно компликовање и отезање процедуре?
- елиминисање рока од 30 дана. Ове одредбе не само да нема у анализираним законодавствима, већ она може да проузрукује и врло озбиљне правне проблеме. Шта ако неки овлашћени предлагач хоће да опструира Скупштину и Савет тако што ће на сваких 29 дана повлачити свој предлог из Скупштине и након тога формирати нови? Да ли то значи да рок од 30 дана увек тече испочетка, тј. бесконачно? Осим тога, разлози за неизбор уједно су и разлози за разрешење. Ако се за неког члана Савета накнадно дозна да, на пример, постоји „сукоб интереса“, постоји јасна законска процедура за његово разрешење. То се може дознати и за 30 дана, али и за три месеца или три године. А на предлагачу и Скупштини је да се о биографијама својих кандидата на време обавесте. Будући да не постоји никакав законски механизам провере биографије кандидата, не види се чему он заправо служи: утврђивању истине о кандидатима или отварању могућности вођења медијских и тајних кампања?
- повећање оперативности Савета. Искуство показује да превелик број чланова Савета може да омете или чак блокира рад ове институције. Законске одредбе које регулишу понашање чланова Савета су веома благе: потребно је чак шестомесечно одсуствовање са седница да би се покренула процедура опозива. Понекада је, чак и овако „крњем“ Савету (какав данас имамо у Србији) немогуће да се окупи због тога што чланови Савета имају своје различите професије (и обавезе), различита места становања, и сл. (Чланови Савета нису професионалци.) Због тога регулаторно тело не би требало да има више од седам чланова (и пет је сасвим довољно, ако су чланови довољно стручни). Осим тога, двотрећинску већину у одлучивању би у Закон требало уграђивати врло опрезно и само онда када је то стварно неопходно. (Свакако не у случају „техничких“ одлука о Статуту или Финансијском плану.) У случају смањења броја чланова Савета на седам или пет, питање двотрећинске већине постаје беспредметно.
- процедуралне гаранције редовне смене одређеног броја чланова Савета. Треба уградити механизам „наслеђивања мандата“ у случају нечијег прераног одласка из састава Савета јер се у противном ремети регуларан ритам смене (или бар реизбора, ако се он допусти) и повећава ризик од превеликог утицаја одређених политичких групација.
- допуштање понављања мандата, уз скраћење мандата на пет година. Ово изгледа као рационално решење јер нагомилани проблеми захтевају континуитет у раду Савета. Осим тога, чак и у политички мање турбулентним земљама, врло је мало вероватно да ће и иницијални избор и евентуални реизбор неког члана Савета (после пет пуних година) извести потпуно иста политичка групација. Самим тим, ризик од успостављања „политичког патроната“ готово да и не постоји.
- боље дефинисање „сукоба интереса“. У српском закону сукоб интереса је само окарактерисан, али не и до краја дефинисан. Међутим, постоји елеменат који су законописци изгубили из вида: закон практично искључује могућност да у Савету седе високостручни људи! Наиме, по дефиницији, радиодифузију најбоље познају они који у радиодифузији и раде. А њима српски Закон о радиодифузији практично – забрањује чланство у Савету. Из могућег чланства у Савету је, примера ради, искључена једна врло велика групација стручњака: радници националне телевизије. Наиме, након трансформације у „јавни сервис“, РТС (тј. институција која ће га наследити) ће радити на истим принципима на којима ради и сам Савет. При том, РТС

не добија дозволе већ су му гарантоване Законом. Који је онда разлог да се бар неки профили стручњака из РТС-а не ангажују у Савету?

Коначно: на основу ових запажања могуће је врло брзо формулисати амандмане који би омогућили брз и ефикасан избор новог регулаторног тела. Иако то није најбоља политичка пракса (чланови Савета се смењују изменом Закона, иако им Закон гарантује статус), чини се да је то у овом тренутку једини излаз из настале кризе. Овога пута у расправи не треба водити вредносне и идеолошке полемике које се базирају на утисцима о вредносној надмоћи неких друштвених «сектора» над другим, већ на уму имати правне аргументе и политичку реалност. Европске препоруке и анализа праксе сличних земаља сасвим очигледно остављају сасвим довољно простора за разумно решење свих проблема који су у радиодифузији беспотребно створени.

НАПОМЕНА: Ова анализа се односи само на законске проблеме који се односе на положај регулаторног тела. Додатна анализа показала би још мањкавости српског Закона о радиодифузији. На њој се ради.

Стручна служба
Републичке радиодифузне агенције